

ligeré rolig Udvikling paa alle Omraader indenfor vort Samfund i de kommende Aar, og vi er ogsaa klar til Kamp mod Socialdemokratiets Program og Socialdemokratiets Politik, enten vi skal have den i helt eller maaske kun halvt udviklet Form. Jeg haaber, at vi sejrer i den Styrkeprøve, der skal tages ved Valget i 1924, og at der under Ministeriet Neergaards Førerskab paa Liberalismens Grund kan føres den Politik, der giver den enkelte i Samfundet Frihed og Selvstændighed, den Politik, der efter min Mening baader Folk og Land bedst.

Korsgaard: Det Statsregnskab, som foreligger for Finansaaret 1922—23, giver jo et Resultat som nogenlunde svarer til det, man kunde forvente efter den Debat, der fandt Sted ved Tillægsbevillingslovsforlaget Behandling nu i Foraaret. Resultatet er regnskabsmæssigt set et Underskud paa 60 Mill. Kr., men reelt er Underskuddet 10 Mill. Kr. større, idet der under Indtægter paa § 26 findes et Laan paa rundt regnet 10 Mill. Kr.

Som jeg bemærkede, den Gang Tillægsbevillingslovsforlaget behandledes, ventede jeg, at det Aar, hvorom jeg altsaa her taler, vilde give et betydeligt Underskud. Jeg antog ved Samlingens Begyndelse, altsaa for et Aar siden, at dette Underskud vilde blive ca. 50 Mill. Kr. — det er altsaa blevet endnu større —, haade den Gang og senere ved Tillægsbevillingslovens Behandling angav jeg som Grund dertil, dels at Indtægterne vilde svigte, og dels at Udgifterne paa ingen Maade vilde svigte, men tværtimod blive større end antaget. Naar nu Underskuddet er blevet 60—70 Mill. Kr. i Stedet for 50 Mill. Kr., betyder det altsaa, at det er gaaet endnu daarligere, end jeg ventede for et Aar siden.

Trods det daarlige Resultat, er man tilbøjelig til fra visse Sider, og jeg tør vel nok sige, at det ogsaa gælder den højtærede Finansminister, at pege meget stærkt paa, at selve Driften dog har givet et Overskud, og at § 26 maa betragtes som noget Driften i hvert Tilfælde i ikke ringe Grad uvedkommende. Jeg maa erkende, at saaledes kunde det være, og jeg vil ogsaa sige, at saaledes burde det være, men jeg kan ikke erkende, at saaledes er det.

Som § 26 nu en Gang benyttes, er der — deri giver jeg for saa vidt den højtærede Finansministers Udtalelser min Tilslutning — paa denne Paragraf mange Udgifter, som rettelig hører hjemme paa

Driften, og som flere Gange sagt tror jeg, at det vil blive meget svært at finde et større Beløb paa § 26, som i Fremtiden vil vise sig i synderlig Grad rentebærende, og naar de ikke er det, bliver de faktisk og reelt en Driftsudgift. At der paa § 26 meget vel kunde tænkes Beløb, som afgjort ikke kan henregnes under Driften, er givet, jeg kunde saaledes tænke mig, at man i indeværende Aar eller i alt Fald i de nærmest kommende Aar kunde finde paa at bygge en Lille Bælts Bro. En saadan Bro er jo kalkuleret til temmelig mange Millioner, hvis jeg ikke husker fejl, omtrent 30 Mill. Kr., men Forudsætningen for Bygningen af en saadan Bro maatte være, at Driften, endda meget rigeligt, forrentede den heraf følgende Udgift, og under saadanne Forhold vil jeg afgjort finde det rimeligt, at man skarpt skelner mellem Formueforbrug af den Art og reelle Driftsudgifter. Medens jeg er ved Lille Bælts Broen, vil jeg gerne indskyde den Bemærkning, at jeg antager, at der indenfor mit Parti er stor Sympati for denne Sag, men en anden Side af Sagen er, om et saa stort Pengeforbrug, som der her er Tale om, ikke muligt kunde paavirke den danske Krone i daarlig Retning. Skulde det være Tilfældet — og den Valutakommission, der er nedsat, synes jo at være af den Mening, at ethvert større Forbrug af det offentlige af Pengemidler virker i høj Grad skadeligt for den danske Kurs — er det givet, at det maa blive et Moment, man maa tage med i Overvejelsen, naar man til sin Tid skal afgøre, om man kan gaa med til Lille Bælts Broen eller ikke. Som sagt, Udgifter af den Art, maa fornuftigvis henregnes til noget Driften i og for sig uvedkommende. Ogsaa kan jeg for saa vidt gaa med til, at Udlaan til Boligbyggeri i den Form, Boligbyggeriet nu har faaet, ikke kan henregnes under Driften, om end man vel ikke tør være helt sikker paa, at man ogsaa virkelig vil faa den Forrentning, man skulde have af disse Midler. Paa lignende Maade maa jeg stille mig overfor Udlaan til Husmandsbrug.

Tilbage bliver saa de andre Beløb, og her er jeg i høj Grad i Tvivl om, hvorvidt man virkelig kan forvente en større Renteindtægt. Der er ogsaa en anden Side, man ikke bør overse, hvis man vil regne en Del af § 26s Udgifter for noget Driften uvedkommende. Det er, om man i Statsvirksomhedernes Drift afskriver fornødent paa de Ting, der nu